Чого вода каламутна —
Чи не хвиля збила?
Чого ж я смутна, невесела,
Чи не мати била?

Мене ж мати та й не била —
Самі сльози ллються:
Від милого людей нема,
Від нелюба шлються.

Де ти, милий? Подивися —
Яку терплю муку;
Прилинь, прилинь, моє серце, —
Беруть мою руку.

Швидше, милий, рятуй мене
Від лютої напасті:
Як з нелюбом мені жити,
То ліпше пропасти.